

RENAȘTEREA

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE
A VADULUI, FELEACULUI, GEOAGIULUI ȘI CLUJULUI

Redacția și Administrația:
CLUJ,
Strada Iuliu Maniu Nr. 36

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Abonament: 150 Lei la an

Redactor responsabil:
Dr. SEBASTIAN ȘTANCA
Telefon 13—74

Nr. 7435/926 Pres.

NICOLAE

DIN MILA LUI DUMNEZEU, DREPTCREDINCIOSUL EPISCOP
AL EPARHIEI VADULUI, FELEACULUI ȘI CLUJULUI.

Preacucernicilor protopopi, Cucernicilor preoți și tuturor dreptcredincioșilor creștini din reînviata Episcopie a Vadului, Feleacului și Clujului: har și pace dela Dumnezeu, Părintele ceresc, iar dela Noi salutare și binecuvântarea Noastră arhipăstorească.*)

BCU Cluj / Central Univer. „Nu vă temeți, vă aduc veste bună pentru tot poporul. Astăzi s'a născut în cetatea lui David un Mântuitor, care este Christos Domnul.”

(Ev. Luca c. I. v. 11—12.)

IUBIȚILOR MEI FII SUFLETEȘTII!

Colindele cu dulcile lor melodii, iarăși răsună pe plaiurile țării noastre.

Cântări de laudă și preamărire rostite de buze nevinovate se amestecă cu corul îngeresc, al Magilor dela răsărit.

Modestele căsuțe ale țăranilor noștri dela munte și dela țară; devin cuiburi de îndestulare creștinească cu puțin. Mic și mare, toți au cuvânt de mulțumită cătră Domnul pentru darurile de cari le-a făcut parte. Bătrânii se bucură, că pot să prăsnuiască Nașterea Mântuitorului, pe care mulțimea o vestește și consideră, ca și pe cea mai de seamă întâmplare din istoria omenirii. Tinerii întâmpină cu cântarea „Christos se naște măriți-L” pe noul născut în ieslele dela Vifleem. Toți creștinii grăbesc să întâmpine pe dulcele Isus, ca pe cel ce vine să schimbe lumea veche cu o lume nouă, mai bună, mai curată și mai curățită de păcate și să facă din oameni ființe alese, hotărâți a face binele, pentru că, așa e voia lui Dumnezeu.

Acest fel de a gândi ar trebui să cucerească la zile de prasnici toate inimile și sufletele credincioșilor. Cum aurul se curățește în foc, sufletele credincioșilor trebuie să se curețe și ele prin focul credinței, prin focul muncii, izvorul bunătății și îndestulării și prin dorul fiecăruia dintre noi, de a se face folositor țării, bisericii și neamului său. Ori niciodată n'a fost mai mare nevoie de primenirea sufletelor, ca în zilele de astăzi.

Prin botezul Domnului am intrat în oastea lui Christos.

Oh, de n'am fi intrat numai cu numele de creștini și să fim păgâni în faptele noastre, în deprinderile noastre.

*) Onorata preoțime este îndatorată să cetească această pastorală în biserică într'una din zilele prasniciului Nașterii Domnului.

Nu este pe pământ o lege mai curată, mai sfântă, care să ne dea puțința de a fi desăvârșiți, ca legea iubirii, legea Mântuitorului. El prin învățăturile Lui, prin așezarea sfintelor taine, prin minunile care le-a făcut cu puterea Lui dumnezească, ne-a deschis porțile raiului, a deschis lumina ochilor sufletului nostru, a împrăștiat întunerecul, răspândind frumuseța, bunătatea, mila, îndurarea cătră deaproapele și pacea între toți oamenii din lume. El n'a făcut deosebire între bogat și sărac. El s'a pogorât și în casa vameșului Zacheiu, El a înviat din morți și pe fiica lui Iair și pe Lazar și ne-a chemat la o viață neprihănită. El și nașterea Sa o a potrivit în lăcașul modestiei și al umilinței.

Toți cei-ce îl ascultă, toți cei-ce îl urmează, sunt fiii lui Dumnezeu, fiii luminei, și ori-unde s'arată — sunt ca roua dimineții, care dă putere și sănătate plantelor și tuturor vietăților. Și cu toate acestea, cât de mare este numărul celor-ce se depărtează de Christos! Câți sunt, cari află plăcere în a desconsidera întreagă așezarea Mântuitorului. Aceștia sunt așa zisele iscoade ale zilelor noastre, sunt vinovații, cari otrăvesc sufletele și le îndreaptă spre lăcașurile perirei și ale Satanei.

Puterea banului și dorul de a cârmui preste alții, s'a înstăpânit prea mult asupra unor popoare, cari n'au mai ținut seamă de nici o lege alui Christos.

Mai îngrozitoare se prezintă grozăviile petrecute în războiu.

Țara Românească, pământul Olteniei și Munteniei, al Bucovinei și în parte și al Moldovei și al Ardealului, au fost jefuite de oștirile dușmane, Nemți, Unguri și Bulgari, fără nici o milă. Nici sălbaticii lui Attila n'au fost mai cruzi și mai fără suflet.

În cuprins de județe întregi n'a rămas nici o vită, nici un mielușel, nici un cal, nici un puiu de găină. Tot au furat, tot au dus, lăsând jale, lipsă, foamete în urma lor. Nu vom uita până la ultima noastră răsufare cum soldații germani în retragerea din Oltenia, prin Turnul Roșu, au silit pe bieții locuitori de pe la Vâlcea, să le aducă cu carăle lor prada furată și ajuns omul cu carul în apropiere de Sibiu, i-au luat și carul și vitele și în cap de iarnă, l-au desbrăcat de cojoc și de opinci, — și i-a dat drumul

Se poate închipui o mai mare sălbătăcie?

Câți oameni de aceștia au venit plângând, goi și desculți, ca să-i îmbrăcăm în Sibiu să nu degere. Și sub protecția tunurilor și a puștilor, oștirea lui Mackensen, s'a predat la acte criminale, la acte de barbarie, pre cari trebuie să le înfierăm cu pece-tea rușinei veacului, ca să știe poporul nostru, ce ne-ar fi așteptat, dacă Dumnezeu nu și-ar fi întors fața spre noi, spre poporul nostru și nu ne-ăr fi mântuit după credința noastră.

Să nu mai luăm deci numele Domnului în deșert, să nu mai cârtim, când mici neajunsuri ne vin pe cap, să nu fim nemulțămitori, căci scriptura ne spune că nemulțămitorului i-se ia darul. Să ne bucurăm, că proprietatea mare a ajuns în mâinile țăranilor și acel pământ, fie și puțin, să-l lucrăm cu pricepere, să stoarcem din el roade însutite și înmiite și să ne întemeiem gospodării trainice, cu mașini de arat, de săpat, de treerat, însoțându-ne cât de mulți, ca să le putem avea și folosi. Să ne ferim de cheltuieli nebune, ca să avem noi și să putem da și ajuta și pe cei-ce n'au.

Am avut prilejul chiar în vara aceasta să văd poporul în un județ din cele mai sărace. Am văzut spor în gospodărie, spor în viața creștinească, spor în cercetarea bisericeii, spor în cercetarea școlii și tinerime multă-multă zeloasă după carte. Și dacă ar înțelege poporul și rostul negoțului și al meseriilor, ar fi pe calea cea mai bună și ar eși biruitor asupra celor-ce ne-au ținut sute de ani în robie.

Țăranii noștri, o spunem cu mândrie, s'au molipsit mai puțin de duhul răutății, între ei găsiți depositarii celor mai sfinte și curate simțeminte religioase pe cari le-au supt deodată cu laptele dela pieptul mamei. Răutatea nu-i copleșește, răzburarea nu-i ispitește, avutul altuia nu-i ademenește, — și dacă totuși sunt și între ei puțini răi, ori nesocotiți și nepricepuți, aceștia îi găsim în rândurile celor-ce n'au avut parte de

un tată drept și sever, ori n'au avut parte de un preot-apostol, ori de un învățător, care să le fi dat merinde sufletească, o parte din sufletul lor.

Durere, altcum se prezintă clasa cărturarilor, a oamenilor crescuți în atmosfera cea stricată a ispitelor, a vitrinilor și a cafenelelor. Mulți din ei nu vreau să se adâncească în tainele științei, învață numai atâta carte ca să poată lua o slujbă cu lucru puțin și cu plată mare.

Tot mai puțini sunt apostolii și tot mai mulți negustorii în slujbele statului, a județului și a satelor. Aceștia molipsesc și pe unii dintre slujitorii bisericeii și-i fac să se îmbulzească și ei spre lucrurile străine de legea Domnului, păcătuiind în contra fiului lui Dumnezeu și contra jurământului pus în fața altarului.

Sfintele sărbători încă nu sunt pentru unii orașeni zile de recreare sufletească, de revenire la sentimente mai bune și de curățenie. Mulți caută îndestulirea plăcerilor afară de casa și de cuvântul lui Dumnezeu.

Nașterea Mântuitorului nu o prăznuiesc prin faptele milei trupești și duhovnicești. Tinerimea nu e povățuită spre cele bune, pentru faptele urâte nu au cuvânt de muștrare, pentru faptele bune nu găsesc cuvinte de îmbărbătare. Așa vedem, că o parte din tinerime, timpul de studii nu-l folosește ea să adune comori sufletești nici să caute pe Isus și să afle, că El este adevărul și viața și numai cine a știut afla taina întrupării Lui, taina vieții, morții și a învierii Lui, a aflat adevărul vieții. Puțini păstrează datinile din casa părinților și uită, că au obârșia la sate și ar trebui să descalece, să împrăstie lumină și duh drept. Cuvântul Psalmistului: „*Inimă curată zidește întru mine Dumnezeule*“ nu le este povățuitorul și îngerul păzitor și de aci atâta mizerie, atâta suferință pe pământ.

Abia mai afli ici-colea câte o societate, ori comunitate creștinească, care să țină să îmbrace pe orfani și pe săraci. Abia mai dai de câte un Mecenat, care să se examineze barăm odată la an și să se hotărască să se pună în slujba binelui obștesc.

Spitalele gem de bolnavi, temnițele gem de răufăcători și de criminali, fabricile de muncitori, între cari mulți își bat capul cum ar putea răsturna ordinea și să pună mâna ei pe cârmă, ca să întroneze stările din Rusia lui Trotzky, să surpe altarele, să omoare pe medici, pe ingineri și pe preoți și să sugrume toată gândirea creștinească.

Inimile de aur sunt tot mai rari, bisericile gem de sărăcie, lucrurile sfinte găsesc tot mai puțini dăruitori, — și aceasta nu pentru-că nu ar putea, ori nu ar avea oamenii de unde jertfi, ci pentru-că materialismul a pus stăpânire pe suflete și nu-i lasă să facă binele, care le-ar aduce multă ușurare și multă mulțumire sufletească și i-ar premeni astfel, ca din zi în zi să fie tot mai buni, tot mai curați și curățiți, ca să poată zice cu vreme și fără vreme: „*Sfârșit creștinesc vieții noastre, dă-ne Doamne*“.

La acest „*sfârșit creștinesc*“ să ne cugetăm ziua și noaptea, în ciasurile lungi ale sărilor de iarnă — și atunci sufletul nostru va fi totdeauna gata de a se despărți de trup și a intra în împărăția, care o a gătit Domnul aleșilor Săi.

Ceice nu se pot bucura de nașterea Domnului, nu se adâncesc în taina venirii lui pe pământ și de misiunea lui dumnezeiască, nu vor avea nici sfârșit creștinesc.

Pe unii îi află moartea în drumuri îndepărtate și pe locuri înstrăinate, fără să fie în apropierea lor o inimă caldă, care să le ușureze momentele grele ale despărțirii. Pe unii îi află neîmpărtășiți cu trupul și sângele Mântuitorului și neîmpăcați cu părinții, cu frații, cu surorile și cu soțul, ori soția.

Mulți închid ochii, dobitocește — și toate din pricina că n'au aflat pe Christos nu s'au închinat Lui, nu s'au folosit de învățăturile Lui, nu au gustat din paharul mântuirii și nu au înțeles pe Mântuitorul: „*Toate câte le faceți pe pământ unuia din cei mici, Mie mi-ați făcut*“.

Rătăciții dela calea Domnului și dela învățăturile Lui mântuitoare, vor cădea în grea osândă, căci au luat numele Domnului îndeșert, au săpat la temelie bisericeii lui Christos și s'au făcut unelte oarbe celor-ce sunt fiii pierzării.

Pentru dreptcredincioșii din Eparhia de Dumnezeu scutită a Marelui Voevod

Ștefan cel Mare și Sfânt, Ctitorul Eparhiei noastre, am scris aceste slove, ca să-i chem la adevăr, la viață și la fapte creștinești, rugând pe Dumnezeu, să-i scutească de orice primejdie și nevoie și să reverse darul Său cel preainalt asupra tuturor, cari cu credință și cu dragoste se apropie azi de casa Domnului, prăsnuind nașterea Lui, creștinește și fără păcate.

Dupăcari împărtășindu-vă la toți binecuvântarea Noastră arhierescă, am rămas. Dat în reședința Noastră episcopescă din Cluj, la Nașterea Domnului din anul 1926.

al Vostru de tot binele voitor:

Nicolae
Episcop

Nr. 6665—1926.

Circulară

cătră toți preoții din eparhia ortodoxă română a Clujului.

Din rapoartele oficiilor noastre protopopești constatăm, că în școalele primare de stat și la școalele de ucenici elevii ortodoxi nu sunt catehizați în măsura reclamată de instrucția școlară reglementară.

Dat fiind că toate celelalte confesiuni provăd catehizația elevilor lor prin preoții lor și având în vedere și dispozițiile legii, care cere, ca preoții în schimbul retribuției ce o primesc dela stat să provadă și catehizația, îndatoram pe toți preoții noștri, ca să se îngrijească de catehizarea elevilor noștri dela școalele primare și cele de ucenici din parohiile lor, fără a aștepta pentru aceasta o renumerație specială.

Fiecare preot va face raport oficiului protopopesesc despre situația catehizației din parohia sa, atât acum la începutul anului școlar cât și la sfârșit.

Oficiile protopopești vor controla executarea acestui ordin și vor face raportul cuvenit.

Consiliul Eparhial.

Nr. 7126—926.

Ordin circular

În chestiunea calendarului.

Sfântul Sinod în sesiunea sa din toamna aceasta a luat în desbatere materialul informativ referitor la introducerea calendarului îndreptat și a constatat că în general reforma s'a încetățenit la poporul nostru,

fără perturbațiuni mai de seamă. Cazurile sporadice ivite în anul trecut în unele localități au fost de natură trecătoare. Normalizarea definitivă atârnă la locul întâi dela preoți. Pentru de a preîntimpina orice eventuale inconveniente, cari s'ar mai putea ivi în legătură cu această chestiune Sf. Sinod a decis ca toate hotărârile anterioare cu privire la calendarul îndreptat să fie aplicate în biserică de rigoare.

Aducem deci această hotărâre la cunoștința preoțimei noastre, cu îndrumarea ca să observe cu strictetă rânduelile calendarului îndreptat atât în cadrele cultului religios, a serviciilor divine bisericesti, cât și în cele administrative.

Consiliul Eparhial.

Mișcare religioasă în Capitală

Dumineca trecută a fost o adevărată zi de sărbătoare pentru mulți creștini din București. Nu mai puțini, ca opt societăți creștine au aranjat festivale culturale religioase în diferitele cartiere ale orașului la cari au luat parte un public extraordinar de mare. La biserica Pantilimon s'a ținut un concert religios, iar avocatul Tudor Popescu, a vorbit despre împrejurările, în care dobândim credința, a evocat fapte și amintiri din marele război pline de sănătoase învățăminte pentru viitorul și viața morală a neamului. A arătat cât de puternică și binefăcătoare este renașterea religioasă prin care trece românismul.

La ateneul popular „Obor“ s'a jucat o piesă teatrală iar dna inspectoară școlară Tevdru a ținut o conferință asupra educa-

ției morale-religioase ce se face în școlile din Suedia.

La cercul „Dobroteasa“ de sub conducerea preotului Gheorghiu corul cercului a aranjat o șezătoare culturală religioasă cu declamări și cântări și o conferință de G. Lungulescu, conferențiar la casa școlilor.

Tot dl Lungulescu, unul dintre propagandiștii credinței creștine ortodoxe a ținut o conferință la școala comercială, care s'a deschis în mod solemn în această zi.

O impunătoare sărbare a fost apoi la asociația „Miron Cristea“ la care au asistat intelectuali și popor muncitor în număr extraordinar de mare. A cântat corul școlii de cântăreți bisericești.

Pr. Teofil Ionescu a vorbit cu multă căldură despre nemuritoarea și divină înțelepciune a evangheliei în care s'ă scris însuși cuvântul dumnezeesc.

D. G. Lungulescu a dat pilde luminoase despre puterea revelației divine.

D. prof. Radu Cosmin a făcut o călduroasă apologie a creștinismului românesc și a renașterii admirabile pe care o vede și care va reda neamului puterea lui morală de odinioară.

La adunarea creștinească din cartierul Dichiu Tirghilești a vorbit preotul Petre Chiricuță despre îndatoririle de bun creștin și despre superioritatea învățaturii evanghelice față de toate religiile și doctrinele filosofice ale omenirii.

Pr. I. Bucur a lămurit concepția creștină despre păcat și a făcut apologia iertării divine datorită jertfei Mântuitorului ispășitorul tuturor greșelilor noastre omenești.

Pr. prof. N. Rădulescu a început talmăcirea Evangheliei arătând înțelesul simbolic al prorociilor asupra venirii Mântuitorului. Corul a executat mai multe cântece religioase.

Corul Sf. Ion Cucuzel a dat un concert religios în sala Teatrului Popular. În cadrul acestui concert a ținut preotul Popescu Moșoaia o conferință despre muzica noastră bisericească, constatând că muzica noastră național-religioasă, — care, deși de origine greacă, în decursul vremii a căpătat caracterul special sufletului românesc — conține cel mai bogat material ce așteaptă numai arhitecții moderni, iscușiți,

artiști, cari să construiască dintr'ânsa un fermecător palat al cântării bisericești, pentru sălășluirea sufletului creștin românesc.

Dela aceste frumoase manifestații culturale religioase să ia pildă și preoții noștri făcând asemenea fiecare în cercul său de activitate.

Problema educației tineretului nostru

În congresul „Asociației clerului Andrei Șaguna din a. c. s'a discutat cu mult interes, feliul cum s'ar putea rezolvi mai echitabil problema formării generației de mâne. Era timpul suprem, ca preoțimea să pornească această inițiativă. Ea este o urmare firească a dezastrului moral în care tânje te tinerimea. Chiar dacă problema de-o importanță capitală, a fost primită cu mult indiferentism în anumite cercuri, nu are să ne turbure. Indiferentismul provine fie din rea voință fie din nepricepere.

Reușita depinde de tăria și mulțimea forțelor angajate în luptă. Cercul îngust al inițiativelor trebuie lărgit, pentru ca un adevărat puvoiu purificator să cuturească răul ce bântuie sufletele.

Mai lesne poate fi câștigată mulțimea celor neștiutori, cari văd răul, dar nu înțeleg originea lui, doresc înlăturarea lui dar cu toate sforțările nu-l pot stârpi dela rădăcină.

Nu numai preoțimea, ci 80% din fiii acestei țări văd căile greșite pe care a apucat tinerimea, ba văd cu durere cum oameni în toată firea sunt atrași spre rău. Fiecare în parte caută fel și fel de mijloace pentru o îmbunătățire. Părintele își jertfește și singurele oare de odihnă, pentru a da copiilor o creștere aleasă. Învățătorul se străduiește să desvolte în elevii lui spiritul bunului, frumosului, adevărului. Preotul tinde prin toate mijloacele să coabore pe Hristos în sufletul păstoriiților săi.

Pretutindeni străduința spre bine, iar roadele sunt contrare. Lipsește rezultatul dorit tocmai fiind că societatea contimporană este inconștientă de înfățișarea reală a culturii sufletești. Se consideră poporul nostru ca fiind pe o treaptă foarte urcată a culturii. Crede că orice produs din do-

meniul culturii moderne nu poate fi păgubit formării generației de mâne. Societatea de azi prin manifestările ei fără să-și dea seama săvârșește opera destructivă în educația tinerimii.

În organizația tinerimii, care-i o chestiune mai mult de formă, trezirea interesului unanim pentru această problemă, înfățișarea realității desgustătoare, va aduce rezultatul dorit.

E foarte instructivă caracterizarea culturii Europene făcută de un tinăr Hindustan din casta Brahmanilor, care a avut ocazia să observe nepreocupat toate toate manifestațiile noastre.

„Imi impune, zice Himd — lumea gândirii occidentale într'un mod extraordinar prin faptul că se exprimă într'o muncă științifică pozitivă. Ca urmare în teorie și praxă Europeanii stăpânesc toate piețele lumii. Dar ceace m-a mirat tot atât de mult este neputința și slăbiciunea spirituală a Europeanului.

Din artă, din teatru și literatura predilectă după observări de ani de zile mi-am câștigat convingerea că sufletul Europeanului este rupt. El nu are o unitate în concepția despre lume.

Cultura occidentală are din punct de vedere religios și etic o spărtură, de aceea cu tot progresul științific și tehnic nu va putea învinge cultura orientală....

Dacă occidentul ar trăi creștinismul adevărat, prin legătura dintre religie și cultură materială ar fi de neînvinș.

Am impresia că cu toate străduințele occidentalul nici când nu se poate regăsi sufletește. Și această impresie îmi este confirmată mai mult cu cât cunosc mai bine literatura cu care se hrănește. Nu există nici o lume spirituală europeană. Fiecare pentru sine este creatorul lumii profet și Mântuitor“.

Cultura noastră deci (aici fără să greșesc pot afirma că întru toate ni se potrivește tabloul înfățișat de streini) nu este un întreg bine rotunzit. Cultura creștină ca parte integrantă a fost desconsiderată. La ce rezultat educativ a ajuns cultura unilaterală de azi, vedem, e tinerimea. Rămâne ca creștinismul cu forțele-i creatoare să purifice. O adevărată educație morală

temeinică nu se poate concepe decât în spirit creștin.

Iar ca al doilea moment bine de reținut în vederea scopului este influența covârșitoare a literaturii contemporane la formarea cetățeanului și credinciosului de mâne. O epocă de învioreare morală se începe în momentul când toate manifestările spirituale vor avea un accentuat spirit creștin, când hrana sufletească îmbiată poporului nu va fi presărată cu otrava nimicitoare a atâtor curente agresive.

Spre biserică mântuitoare...

Simțim că se petrece jurul nostru tainic și discret, o mișcare sufletească, de-o mare importanță în ea însăși, și de un deosebit interes simptomatic pentru cotitura istorică a vremurilor noi ce le trăim:

Bisericile au început să fie cercetate; predicele se urmăresc cu interes de cât mai mulți; și în bisericile periferiilor, credincioșii se strâng, chemați de glasul milenar al credinței, și se sfătuiesc, lângă icoane și în aroma cădelnițelor, cum să se organizeze mai bine binefacerea și mila. Se adună toți cei-ce cred: brutarii sfințesc pâinele ce le dau săracilor, și orfanilor; iar în ceasurile de amurg, când lumina zilei se îngână cu noaptea, în biserici luminate, stau la rugăciune, în reculegere, femei tinere, bărbați tineri, și în atitudinea lor în tăcerea lor, se simte că a trecut prin gândurile zilei raza credinței ce leagă bietul om trecător de Cerul vecinicii și al luminei.

Sentimentul religios ce părea amorțit și în scădere în contemporaneitate, se trezește cu o putere, care dovedește nevoia sufletelor de-a eși din umbrele ce le scad, pentru ca să se ridice în puritățile mântuitoare.

Azi se crede. Și azi Biserica este un locaș al inimelor ce-o cer ca-o nevoie de viață de dincolo de moarte.

A contribuit, desigur, la acest admirabil reviriment al credinței, și buna îndrumare ce-au dat-o credincioșilor, conducătorii Bisericii, cari au înțeles că așezământul idealismului omenesc, este altceva decât o sală rece în care se adună la anumite zile

câți-va credincioși pentru a asculta o citanie. Nu. Biserica este tovarășa mirajului ce strălucește în sufletele chinuite, în sufletele ce doresc, ce suferă, ce nădăjduesc. Și de aceea recomandăm măsura ca Bisericile să fie deschise în alte ore, — de ce nu chiar toată ziua? — decât numai Dumineca, cum face biserica din occident, unde Templele sunt toată ziua deschise celor ce voesc să le cerceteze. Chiar și în Rusia ortodoxă ființa această măsură. Numai la noi Bisericile erau ferecate cu lacăte.

Și tot asemenea este de laudat măsura ca să se înfrățescă Altarul cu opera de asistență, făcându-se prin slujitorii celui dintâiu agenții de execuție ai celei de-a doua. Și în aceasta se poate lua exemplul altor biserici în special celei franceze, unde preotul satului este și casierul asistenței, împărțitorul ajutoarelor, ca unul ce cunoaște pe enoriașii săi, în toate amănuntele vieții lor.

Altarele la noi încep să fie puteri hotărâtoare în suflete: și Bisericile devin căminurile unde credințele se adună și cugetele se înalță.

Se petrece, astfel, în vremea noastră, o mișcare cu atât mai făgăduitoare, cu cât se face cu o discreție ce dovedește credința ce-o însuflă.

Sentimentul religios reînvie la Români. E o chemare mântuitoare a Cerului.

Petronius,

Milostenia

O văduvă cu o spuză de copii își ducea viața cu lacrimi și amărăciune în mijlocul unui oraș mare. Singura mângăere, care-i mai însenina viitorul era cinstea ei desăvârșită.

În trista ei căsuță intră într'una din zile un bogat credincios și foarte darnic. Acesta își desfăcu larg băerile pungii sale, ajută din belșug, pe văduva oropsită și dădu sfaturi de ascultare și supunere plăpânzilor ei copilași. Ca fulgerul ajunsese vestea la vecini despre cele ce se întâmplaseră și deodată se adună gloată de oameni ca la bălcu.

Bogatul nostru ieși grăbit din casă și căută să se furișeze prin lume. Rudele și

prietenii văduvei îl opriră pe loc, îi mulțumiră din inimă și-l întrebă:

— Fiți așa de bun și spuneți-ne și nouă care vă este numele?

— De ce țineți atât de mult să-mi aflați numele? Întrebă mirat bogatul nostru chibzuit.

— Ați săvârșit o faptă așa de nobilă în cât se poate măsura în frumusețe cu fapta nemuritoare a Samarineanului milos, despre care ne vorbește astăzi Cuvântul scris al Domnului — așa încât aveți un drept de recunoștință și de cinste din partea noastră și numele vă este vrednic de necurmata noastră pomenire.

— Aveți toată dreptatea; — zise grăbit bogatul — dar vă rog să-mi spuneți și domniavoastră cum se numea Samarineanul milos, pe care Mântuitorul ni l-a dat ca pildă de milostenie odată pentru totdeauna?

— Nu știm, fiindcă dumnezeescul învățător nu ne-a spus și numele lui — răspunseră bieții oamei.

— Ei bine! atunci de ce nu-mi îngăduiți ca nici eu să nu vă spun cum mă cheamă?! — zise bogatul surâzând de bucurie că le-a putut dovedi că Mântuitorul nu ne îngăduie să ne spunem numele în lung și în lat acolo, unde săvârșim binele; apoi se strecură și ieși din sânul mulțimii.

Domnul Hans Otto Roth și ordinul Ministerului Cuitelor. Pre deputatul sașilor Hans, l'au prins frigurile, cetind ordinațiunea ministerială, prin care să dădea de înțeles, că o parte din privilegiile ungurești — vor fi tăiate cu foarfecile. Și ca să ascundă, durerea proprie — s'a constituit în apărătorul Eparhiei noastre — care după informațiile primite dela fabricantul de concordate dela culte — ar mai rămânea numai cu 2 parohii.

Ca prin minune a făcut să dispară parohiile noastre fruntașe din Toplița, Ibănești, Deda, Câmpeni, Zlatna, Abrud, Albac, Arada, Vidra, Gârda-de-sus și de jos, Alba-Iulia, Sebeșul-Mare, Mărișel, Hodac, Filea, Cetea, Geoagiul-de-sus, Vurpăr etc.

Ca să nu vorbim de parohiile în desvoltare Cluj, Târgul-Mureș, Turda etc.

De ce nu i s'a spus dlui Hans, că trac-tul Câmpenilor singur are aproape atâtea credincioși cât are Eparhia română unită a Lugoșului?

De ce nu ni s'arată câte parohii pu-ternice are această Eparhie, ori chiar și cea unită dela Oradea-Mare?

Ei — nu, înțelesul era să vadă ungerii dela „Ujság“ din Cluj, că noi, și nu alții sunt aproape de faliment.

Dela noi trec — sutele și miile de cre-dincioși — și nu dela alții la noi — cum se poate constata zilnic.

Nu te mâhni domnule Hans, — la noi nu s'a încetățenit sistemul de „doi copii“.

Adventist brutal. Celim în Nr. 278 din 30 Noemvrie a. c. al ziarului „Universul“ din Bucu-rești următoarele: Sâmbătă s'a prezerțat dlui gene-ral E. Nicolaescu, prefectul poliției Capitalei, d. Dobrotescu, inspector la ministerul muncii, recla-mând că un copil al unui sătean din județul Il-fov, care e ucenic la un cismar din strada Isvo-reanu a fost schingiuit de acesta, ca să se le-pede de religia ortodoxă și să treacă la adventism. D. prefect al poliției a plecat cu d. inspector I. Pupa în strada Isvoreanu, unde a găsit casa cis-marului închisă, deoarece adventiștii nu lucrează Sâmbăta. În urmă au plecat în cătunul Bellu, unde au găsit adunați într'o casă bărbați femei copii atrași cu forța de cătră emisarii adventiști. Reprezentanții autorităților au venit tocmai în mo-mentul când cismarul din str. Isvoreanu, ținea o predică celor adunați să nu lucreze Sâmbăta. Predicatorii adventiști au fost arestați de poliție și înaintați corpului II armată, pentru faptul că au schingiuit minori ca să treacă la adventism.

Au apărut: „Cuvinese cu adevărat“ și „Răspunsuri corale la Te Deum“ două par-tituri pentru cor bărbătesc lucrate de Dr. Vasile Petrașcu profesor de cântări la Aca-demia Teologică din Cluj. Cea dintâi costă 15 lei, a doua 45 lei, plus spesele postale. La comande peste 10 exemplare se acordă scutire de portu postal. Fiind lucrări de valoare, de actualitate și într'o execu-ție ireproșabilă le recomandăm tuturor coru-rilor noastre. Se pot comanda la autor în Cluj.

Rolul credinței în viața socială. Doctorul Paulian a publicat o lucrare cu subiectul acesta în care analizează credințele drepte și false. În fața explicațiilor orbitoare date de mulți oameni de știință minunilor, susnumitul domn conclud-e: Sunt în realitate credințe cu adevărat mântuitoare, cari susțin un popor . . . Credința în puterea lui de viață; credința într'o ordine morală care stă-

pânește faptele vie și omnipotentă care domină ordo rerum: sunt credințe mântuitoare. Când atari credințe dispar — cum au dispărut în societatea anarhistă unde animalismul a înlocuit animismul, și bestia a luat locul sufletului, — societatea ome-nească este în plină decădere. Credința e suportul vieții demne și libere. Dar sunt alături de credin-țele mari și strâns legate cu viața superioară a omului și credințe, ce iau forma prejudecăților nefaste. Credința în puterile vindecătoare ale des-cântecelor; credința că norocul, fără muncă poate duce la fericire; credința că știința poate fi un pericol moral, întorcându-ne la ignoranța ce-și pida existența pe temeiul că e voită de Cer; toate aceste credințe sunt nefaste. Ele trebuie să fie stărpite din sufletul omenesc, ca niște buruene rele, ca niște resaduri nenorocite ale unor timpuri de ignoranță. Când în plină civilizație franceză a apărut farmacistul Coué, care își propunea să vindece boalele, numai prin sfatul ce-l da bolna-vilor, ca să-și repete în fiecare dimineață: „Azi sunt bine sănătos!“ — acestea dovedea că în sufletul mulțimei e acest fond de misticism, care uneori poate fi util, alte ori duce la consecințe nefaste, căci înlocuește drumul experienței, cu acela al divinației! De aceea, față de puterea omu-lui de-a crede în ceva- nu putem să avem altă atitudine de cât aceasta: Să ne plecăm frunțile înaintea credinței în dogmele salvatoare ale mo-ralei divine; și să combatem credințele ce sunt surorile ignoranței.

Numărul baptiștilor din România. Calendarul baptist pe anul 1927 arată că în România numărul baptiștilor a atins cifra de 2600 membri, în toată țara acești membri au 224 case de rugăciune, 135 pas-tori și 335 ajutători de păstori.

Longevitatea animalelor. Crocodilul poate trăi 250 de ani, elefantul între 100 și 200. broasca țestoasă 150, crapul 100—150, corbul, vulturul și lebăda 100, leul 60, cămila 50, cerbul 30. În ce privește longevitatea omului, ea s'ar putea intercala între a leului și a cămilei.

	BIBLIOGRAFIE	
---	---------------------	---

Cuvântul lui Dumnezeu și sufletul omului, de protosincol *Policarp P. Morușca*, Arad 1926, pp. 84. Prețul Lei 10. Broșura aceasta este primul număr din „Biblioteca gânduri creștinești“, ce apare în editura Sf. Mănăstiri Hodoș-Bodorog, redactată de părintele arhimandrit *Policarp*, Sta-rețul Sf. M-ri. Scrisă pentru popor, broșura poate fi utilizată și de preoțimea noastră la citirile bi-bliei și îndeosebi în legătură cu misiunea printre sectari. Se află de vânzare la Librăria Decezană Arad, și la autor, trimițându-se prețul în mărci postale și porto Lei 0.70. Pentru expediție recom. Lei 6.